

עניינים נחוצים

ממורנו הגר"י טשזנר שליט"א

זכירת יום השבת

א) ובמכילתא (כאן) רבי יצחק אומר, לא תהא מונה כדרך שהאחרים מונים, אלא תהא מונה לשם שבת. ופירושה, שהגוים מונין ימי השבוע לשם הימים עצמן, יקראו לכל יום שם בפני עצמו, או על שמות המשרתים, כנוצרים, או שמות אחרים שיקראו להם, וישראל מונים כל הימים לשם שבת, אחד בשבת, שני בשבת, כי זו מן המצוה שנצטוונו בו לזכרו תמיד בכל יום. ואומר אני שזהו מדרשו של שמאי הזקן (במכילתא דרשב"י) שפירש מצות זכור עד שלא תבא, כלומר שלא נשכחהו בשום פנים. אבל הזכירו בברייתא (ביצה ט"ז) עוד מדת חסידותו שהיה הוא מזכירו גם במאכליו ואוכל לכבוד שבת כל ימי חייו. והלל עצמו מודה במדרשו של שמאי, אבל היתה בו מדה אחרת במאכלים מפני שכל מעשיו היו לשם שמים, והיה בוטח בה' שיזמין לו לשבת מנה יפה מכל הימים, עכת"ד הרמב"ן.

ב) דברי הרמב"ן אלו הובאו בפוסקים, וכמו שכתב בספר חרדים: כתיב "שְׁמֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ" בדברות אחרונות (דברים ה', י"ב), ובראשונות כתיב (שמות כ', ח') "זָכוֹר". ואמרו רז"ל, זכור ושמור בדבור אחד נאמרו. וכתב הרמב"ן מתיבת 'לקדשו' למדו רז"ל מצות עשה אחת מתרי"ג והיא אמירת קידוש בשבת, אבל עיקרו של הפסוק מיירי בכל הימים לזכור את יום השבת בלב ובפה כדי שתהיה האמנת חידוש העולם בלבנו עדי עד, ולכך לא יהיה זו זכרון שבת ממנו. וכשנמנה הימים לא נמנה כגוים לוני"ש, מארטי"ש, מיירקולי"ש, אלא אחד בשבת, שני בשבת, שלישי בשבת, רביעי בשבת, חמישי בשבת, ששי בשבת, כדאיתא במכילתא. וכן כל כיוצא בזה באופן שלא ימוש מפיו בכל יום זכרון השבת. וזה לשון ספרא, "זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת", יכול בלבך, כשהוא אומר "שְׁמֹר" הרי שמירת לב אמור, הא מה אני מקיים "זָכוֹר", שתהא שונה בפיו עכ"ל. למדנו שמצוה לזכור בלב כל הימים את יום השבת, (ענף מצוה), עכ"ל. וכן הובא בספר המצות הקצר של הח"ח עשה י"ט.

ג) וז"ל החיי אדם (הלכות שבת כלל א' סעיף א'): שבת קודש הוא האות הגדול והברית שנתן הקב"ה לישראל, למען ידעו כי ששת ימים עשה ה' כל מה שברא בשמים ובארץ ושבת ביום השביעי, והוא יסוד האמונה לידע שהעולם הוא מחודש. וכיון שברא הכל, הוא אדון על הכל ואנחנו עבדיו ומחויבים לעשות רצונו ולעבדו בכל גופנו ונשמתנו וממוננו, כי הכל שלו. והזהירה התורה על שמירת השבת י"ב פעמים.

א) בסידורים הובא למצות זכירת יום השבת את הפסוק שבעשרת הדברות (שמות כ' ח'): "זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ". אולם בספר הזכירות הביא את כל הפרשה: "זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל מְלֶאכֶתְךָ. וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַה' אֱלֹקֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלֶאכֶתְךָ אֲתָה וּבִנְךָ וּבִתְךָ עַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וּבְהֵמָתְךָ וּגְרָםְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֶיךָ. כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֶת הַיָּם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם וַיָּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל כֵּן בֵּרַךְ ה' אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֶׁהוּ" (שמות כ' ז'-י).

ב) כמה מהראשונים למדו מפסוק זה שמצוה לזכור את השבת ביומו, וכמו שכתב בספר החינוך (מצוה ל"א) וז"ל: מצות קידוש שבת בדברים, לדבר דברים ביום השבת בהכנסתו וכן ביציאתו, שיהיה בהם זכר גדולת היום ומעלתו, והבדלתו לשבח משאר הימים שלפניו ואחריו וכו', ע"ש.

ג) אמנם דעת ראשונים אחרים הוא שכלול במצוה זו ג"כ לזכור את השבת גם במשך כל ימי השבוע. וכמו שפרש"י שם: תנו לב לזכור תמיד את יום השבת, שאם נזדמן לך חפץ יפה תהא מזמינו לשבת, ע"כ. וכמו דאיתא (במס' ביצה ט"ז): תניא, אמרו עליו על שמאי הזקן כל ימיו היה אוכל לכבוד שבת. מצא בהמה נאה אומר זו לשבת, מצא אחרת נאה הימנה מניח את השניה ואוכל את הראשונה. אבל הלל הזקן מדה אחרת היתה לו שכל מעשיו לשם שמים שנאמר "בְּרֹדֶף ה' יוֹם יוֹם". תניא נמי הכי, בית שמאי אומרים מחד שבין לשבתך, ובית הלל אומרים "בְּרֹדֶף ה' יוֹם יוֹם".

ד) הרמב"ן הקשה על רש"י שזה רק דעת יחיד - שמאי הזקן - ואינה הלכה. אמנם המפרשים כתבו שגם הלל מודה שכדברי ב"ש עדיפא טפי (לרוב האנשים) אלא שהלל היה בוטח בה' שבדאי יזמין לו לשבת מנה יפה משאר הימים, וכדי לחזק מדת בטחונו היה נוהג כן, אבל בשאר כל אדם שאין בטחונם חזק כ"כ, גם הוא מודה דכשמאי עדיפא טפי. והובא במ"ב (פי' ר"ב סק"ב). ובאמת גם הרמב"ן עצמו כתב כן בסוף דבריו, כדלהלן.

ה) והרמב"ן בפירושו עה"ת שם כתב, שהיא מצוה שנזכור תמיד בכל יום את השבת שלא נשכחה ולא יתחלף לנו בשאר הימים, כי בזכרנו אותו תמיד יזכור מעשה בראשית בכל עת, ונודה בכל עת שיש לעולם בורא, והוא צוה אותנו באות הזה כמו שאמר (להלן, שמות ל"א י"ג) "כִּי אוֹת הָיָה לָנוּ וּבְיַמֵּינוּ". וזה עיקר גדול באמונת הקל.

ואמרו חז"ל, כל המשמר את השבת, כאלו מקיים כל התורה כולה. וכל המחלל את השבת, כאלו כפר בכל התורה כולה.

וציוותה התורה לזכור בכל יום ויום את השבת, כמו שכתוב (שמות כ', ה') "זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת", ורצה לומר להיות זוכר תמיד השבת כדי לקדשו ולענגו. ולכן היה שמאי הזקן אומר על כל דבר נאה שקנה, זו לשבת (ביצה ט"ז, א'). ואם מצא נאה הימנה, אכל הראשונה והניח השנייה. וכן בכל יום. אך הלל הזקן שהיה מדתו במדת בטחון, וכדי לחזק בטחונו, לא היה נוהג כן, אלא שהיה בוטח שזיזמן לו נאה לכבוד שבת, ועל כל פנים מודה בשאר כל אדם. ופשיטא בדבר שאינו שכיח לקנות, כשיזדמן לו דבר שלא יהיה נפסד, אזי יניח אותו לשבת. וכן כשמונין מניין הימים, יהיו מונינים על שם השבת, דהיינו יום ראשון בשבת, ויום שני בשבת, וכן כולם, כי קדושת השבת היא נמשכת לכל יום, כי הוא המרכז האמצעי שכל ימי השבוע יונקים ממנו. יום א' ב' ג' נקראין אחר השבת, שהם מקבלים קדושה משבת העבר. ויום ד' ה' ו' נקראים קודם שבת, כי הם מושפעים ומקבלים קדושה משבת הבא, עכ"ל.

ח) הראשונים למדו דבר נוסף מהתו"כ (ריש פרשת בחוקתי) הנ"ל, דז"ל: "זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ", יכול בלבד, כשהוא אומר "שְׁמֹר" הרי שמירת לב אמורה, הא מה אני מקיים "זָכוֹר", שתהא שונה בפיה, ע"כ. ופירשו הראב"ד והר"ש משאנץ שם: תהא שונה הלכות שבת, ע"כ. ואפשר לקיים גם את שניהם ביחד, ע"י שילמוד כמה הלכות שבת בכל יום ויום.

ט) ובפלא יועץ (ערוך זכרונות) כתב: וכן בזכירת השבת יזכור שהוא רבון כל המעשים, "כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ", וחיבה תיריה נודעת לנו שהנחילנו יום מנוחתו, לא עשה כן לכל גוי, וגם בזה אין יד שכלינו מגעת להכיר מה רב טובה של השבת.

י) ובספר הזכירות בפירושו של בעל המחבר מרפא לנפש על החובת הלבבות כתב: יסוד התורה ועמוד האמונה להאמין במציאות בורא עולם יתברך, ולשום על לב תמיד שה' אלקינו ברא וחידש את העולם כולו, השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם, והוא מחיה את כולם ואין עוד מלבדו. ולכן צונו השי"ת את המצוה הזאת של שבת שהוא זכרון למעשה בראשית, בלשון "זָכוֹר" שהוא לשון פעול, שפתרונו תנו לב לזכור תמיד את יום השבת, כי בקיום מצוה זאת בזכירה ושמירה אנו מודים בכל שרשי האמונה כמו שיתבאר. שאם יצויר העולם בלי מחדש ובורא ח"ו, בודאי אין מקום לתורה ולמצות, כמ"ש החבר למלך הכוזר במאמר ב'. וז"ל, ושמירת השבת היא בעצמה ההודאה באלקות והיא הודאה מעשית, כי מי שמקבל מצות השבת בעבור שבה היה כלות מעשה בראשית, כבר הודה בחידוש העושה יתברך, ומי שלא קבלה יפול בספקות הקדמות ולא תהיה אמונתו זכה לבורא עולם, א"כ שמירת השבת מקרבת אל הבורא יתברך יותר מהפרישות והנזירות (של הפילוסופים כו' ע"ש).

ימפני זהו כן שהשבת הוא יתד שהכל תלוי בו, וכבר אמרו חז"ל בגמרא ובזה"ק ששקולה מצות שבת כנגד כל התורה כולה, וכל המקיים מצות שבת כאילו קיים וכו'. על כן ראוי ונכון שיהיה נגד עינינו כל היסודות ועקרי האמונה וכללים היוצאים לנו מזכירה זו שלא יסורו מלבבינו כל ימינו לעולם.

הכלל הראשון הוא מציאות הבורא יתברך. ראוי לכל משכיל לצייר בדעתו חידוש העולם וכל מעשה בראשית, ויבין סימני חכמתו ויכולתו בברואים כי מהם יקח ראיה ומופת על

מציאת הבורא ית', ונתבאר כל זה בספר המורה, ובספר חובת הלבבות בשער היחוד האריך בענין זה בדברים רבים המיושבים על הלב בראיות מוכחות. וקיצור כוונתו נעתיק מדבריו, והוא שכאשר נסתכל ונתבונן בעולם ובכל אשר בו בכללו ובפרטו מצאנו ראינו אותו כבית אחד הבנוי בתכלית השלימות וזימן בתוכו כל הדברים שהוצרך אליו, והאדם כבעל הבית המשתמש בכל אשר בו, ואין לך דבר בעולם שלא יהיה לאדם תועלת ממנו, כמו שנאמר במאורות "וְהָיָה לְמַאֲרֵת בְּרִיקַע הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ", ואין דבר בעולם שיהיה נשלם אא"כ בדבר אחר הנברא בשביל דבר זה. המדבר צריך להח' והחי הצומח, וכן כולם בכלל, ובכל אחד מהם בפרט מקטנם ועוד גדולם נראה בו חכמה רבה ויכולת נפלא מה שאין הפה יכול לספר אפילו בבריאה אחת קטנה. ואם כן מי פתי יסור הנה לחשוב לומר שכל זה היה מבלי בורא שהתחילו ויוצר שיצרו, שהרי אם תאמר לו שזה הכלי או סכין אחד נתהווה כך בלי כוונת בעל מלאכה ואומן שטרח בו בשביל צרכו ותועלתו בסכין זה בודאי שימהר להכזיבו ולדחות מאמרו שזה אי אפשר להיות. ואם כן איך יוכל שום אדם בר שכל לחשוב כזאת על העולם הגדול הנפלא הזה, שיהיה ח"ו מבלי מנהיג וחכם ובעל יכולת שיצרו ובראו בחכמתו הרבה והנפלאה.

ועוד שהרי נראה לעינים שכל הבריות שבעולם נתמזגו ונתחברו מהיסודות הארבע שהם אש רוח מים עפר, והם זה כנגד זה ואין בנו יכולת לקרב ולחבר שני יסודות לאחת ולעשות מהם דבר אחד כאשר חברים הבורא יתברך שמו לעד. ונמנע גם כן שיהיה דבר בעולם שעשה את עצמו, שהרי כלם בכלל ופרט שוקדים ועומדים על משמרתם ואין בהם יכולת לשנות תפקידם וטבעם מבלי רצון בוראם יתברך, ואלו עשו את עצמם אם כן היו ברשות עצמם והיה יכולת בידם לשנות ולהחליף מעשיהם כרצונם. ומכ"ש שהיה יכולת בידם לברוא כמוהם כרצונם. כ"כ רבינו סעדי' גאון ז"ל. וע"ש בספר הזכירות שהאריך.

יא) בכלי יקר (שמות כ' ה') ביאר: "זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ". לפי שהזהיר על קבלת עול מלכותו יתברך שלא יהיה לו אלהים אחרים, וסמך לו ענין איסור השבועה, כי כל זה מענין קדושת שמו יתברך, סמך להם זכירת יום השבת, שבכל ימות השבוע יזכור את יום השבת. כי מטעם זה אמרו במכילתא (יתרו, בחודש פרשה ז') שלא תהיה מונה כדרך ששאר האומות מונין, אלא תהא מונה לשם שבת - אחד בשבת, שני בשבת, ועל ידי זה תזכור את יום השבת. וזכירה זו מועלת לקדש את ה' יתברך. וזה שאמר "לְקַדְּשׁוֹ", כי לא אמר קדש את יום השבת, כי כבר הוא מקודש ועומד, אלא "לְקַדְּשׁוֹ" שב אל ה' יתברך שהזכיר למעלה בלא תשא. כי על ידי השבועה הוא מחלל את השם כמו שנאמר (ויקרא י"ט י"ב) "וְלֹא תִשָּׁבְעוּ בְשֵׁמִי לְשָׁקֵר וְחָלַלְתָּ אֶת שֵׁם אֱלֹהֶיךָ". ולעומת זה זכירת יום השבת מועלת לך לקדש את ה' יתברך, על ידי שתזכור כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ בשמו יתברך, כמו שנאמר (ישעיה כ"ו ד') "כִּי בְּ-יְהִי ה' צוֹר עוֹלָמִים". ועל ידי זכירה זו תדע לנהוג קדושה בשמו יתברך, בזכרך כי בשמו יתברך נבראו כל העולמות, ואם כן ודאי כולם תלויין בשמו יתברך.

יב) לסיכום: במצות זכירת יום השבת יש חמשה ענפים: א. לזכור שיש בורא שברא את העולם בששה ימים ונח ביום השביעי. ב. לקדש את יום השבת בדברים בכניסתו וביציאתו. ג. שנזכור את השבת בכל ימות השבוע כדי לקדשו ולענגו. ד. למנות ימי השבוע ליום השבת. ה. ללמוד בשבת הלכות שבת.

ראש משפחה מאושר ושמח (חלק ג', מעובד ע"פ וועדים)

גדולים או קטנים, 'והתזמורת מנגנת לכבודו' - יש בזה תועלת ומהלך חיובי. כיון שע"י זה אדם מתעודד ומתחזק בעבודתו. השבחה שבא מהמשפחה, מהשכנים, מהחברים, מחברי הכולל והישיבה, הוא דבר ראוי וחיובי, וחשוב להרבות בזה, שכולם יעודדו וישבחו את כולם. וגם לזכור, שאנחנו נרבה לשבח את ידידינו ו"להחיות רוח שְפָלִים".

את הפסוק "אִיבֵי אִישׁ אֲנִישֵׁי בֵיתוֹ" (מיכה ז' ו') הופכים אנשי לב ל'אוהבי איש אנשי ביתו'. וכיון ש"עניי עירך קודמין", כך מתאים, שיהיו בני הבית ראשונים לשבח את האבא והאמא והאחים! "קָמוּ בְנֵיהֶם וַיִּאֲשְׁרוּהָ, בְּעֵלָה וַיְהַלְלֶהָ".

מאידך גיסא, האדם בעצמו צריך להדגיש את הלקח הקודם - לבנות את כוחותיו מ'בפנים' בבחינת "צאר פאפושקה", ולמעט מלבקש את העידוד 'מבחוץ'. ה'הרודף אחר העידוד' הרי זה "כרודף אחר הכבוד", שהכבוד בורח ממנו. הרץ אחר ה'פירגון מבחוץ' מסבך את מצבו. אין זה מהלך בריא. ועוד - שהאדם עלול להתקע למצב של 'מפח נפש' ואכזבה, אם לא יקבל תמיכה ועידוד שהוא מצפה להם. המירמור יחליש את כוחותיו, היפך ממה שהוא ציפה, שהערכה מבחוץ תבנה אותו.

מענין לענין בענין דומה, נשלים את הדברים בסיפור מאלף שמסרה אשת חיל: פעם נתבקשתי ללכת לאשה שהיתה בקשיים עצומים. עד כמה שידעתי לא היה ביכולתי לעזור לה בקשייה, אך אמרתי בלבי, אולי אפילו הקשבה תועיל לה. עלי לעשות מה שבאפשרותי - והלכתי. שמעתי ממנה תיאור מאד ארוך של קשיים רבים ושונים. אשה שבורה מאד. ככל ששמעתי יותר נתברר לי כי הקשיים שלה מתחלקים לשניים: חלק אחד היה של קשיים במשפחה, קשיים פיננסיים וכדו', שלא היה באפשרותי לעזור. החלק השני היה תיאור של הקשיים הרבים הנגרמים ע"י התרוצצויות והשתדלויות אין ספור בין כל בני משפחה הקרובה - שאינן מניבות שום תוצאות. זה שבר אותה לגמרי, מדוע הם לא מבינים ולא עוזרים? הרי יש להם יכולת ואפשרות לעזור.

אמרתי לה: תראי, לעזור לך בפועל בקשייך אין באפשרותי. אין לי פרוטקציות ואין לי מזומנים... אני אשה פשוטה. אך בדבר אחד באפשרותי לעזור לך. אני רוצה להאיר את עינייך: הקשיים שלך הם מאת הקב"ה יתברך. אליו צריך לפנות. את כל האנרגיות שלך את משקיעה על בני משפחתך, להסביר, להפעיל, לבקש להתחנן, שהם יזיזו, שהם יפעלו... הלא עשית הכל. ואולי הם לא השליחים שנבחרו? תפני לקב"ה ישירות, ותבקשי ממנו שהוא יעזור לך - שישלח שליחים טובים לעזרתך. אין מעצור לה' להושיע ברב או במעט. במילים אלה ניסיתי לעודד אותה, וכך נפרדנו.

לאחר זמן מה נפגשנו, והיא אמרה לי: הוצאת אותי ממאסר לחופש, כל הזמן הייתי כבולה במחשבותי: איך עוד אפנה לקרובי, איך עוד אבקש, ואיך ואיך... כל פניה נוספת שלא הניבה תוצאות, גרמה לי שברון נפש נוסף. הרגשתי שאני

נמשיך בס"ד לשאוב מי 'שמחה' מבארות 'האושר': החפץ חיים עסק ביחד עם חתנו בחיבור ה"משנה ברורה". אירע פעם שהם התקשו והתעכבו שלשה ימים על שורה אחת ב'משנה ברורה', לדעת איך להוציאה לאור.

כשסיימו לברר את הנוסח של השורה הזו, פנה החתן אל החפץ חיים ושאלו: כאשר הספר יצא לאור עולם, האם יהיה מישוה מן הקוראים שידע לשער את היגיעה ואת היזע ואת הזמן, שהשקענו כדי להוציא את ה'סולת המבוררת' הזו? המעיין הרגיל, הקורא במרוצה, מסתמא לא יעריך כלל את המאמץ האדיר? - כך ביטא החתן את הרגשותו, שהיה בה משהו מאכזבת הלב.

השיב לו החפץ חיים בסיפור: הצאר הרוסי החליט לסלול את קו הרכבת הטרנס-סיבירי. לצורך זה הועמדו מאות אלפי פועלים במשך שנים. העובדים יגעו בקור ובחום, בשלג ובשמש, ורבים מהם חלו או מתו, עד להשלמת המסילה.

בין הפועלים היו גם אב ובנו. יום אחד פנה הבן אל אביו ושאלו: כשתושלם המסילה והרכבות יצאו לדרך, ויגמאו ביעף את המרחקים. האם, שאל הבן - האם יהיה מישוה מבין מיליוני הנוסעים, שידע להעריך ולהבין את העמל ואת הצער ואת הסבל, שהיו נחלתנו בעת הקמת המסילה? נעץ האב מבט חודר בבנו, והשיב לו בשתי מילים - "צאר פאפושקה".

ביאר החפץ חיים: האב אמר לבנו "הצאר - הוא אבינו". והנמשל: תפקידנו הוא לעשות את רצון אבינו מלכנו ותו לא. כבן הממלא את בקשת אביו, והוא עצמו מתמלא תענוג בעשותו כן. אין לנו לבקש שכר אחר. עצם עשיית רצון המלך היא לבדה ההישג והמטרה ומלוא התמורה!.

מהמעשה של "צאר פאפושקה" 'נתעשרנו' ו'נתאשרנו' בשני חלקים שישמשו לנו כאבני בנין לארמון השמחה: המסר הראשון הוא, שאת "הכבוד הפנימי" נשיג ע"י הגדרות 'פנימיות'. עיקר בואנו לעולם הוא לעשות את רצון השם יתברך, וככל שנתרכז בזה, נתמלא סיפוק והרגשת אושר שאין כמותם, "כעבדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס".

עם זאת נוסף עוד ונצייר לעצמנו, שעל כל 'הזזה קטנה של אצבע' מצדנו, הקב"ה רואה ושמח במעשינו ועתיד "לשלם לכל איש כמפעלו". הקב"ה רואה את הקשיים והעמל, שאנו משקיעים ומשלם "לפום צערא אגרא". כלומר, השכר משתלם לא רק לפי המעשה אלא גם לפי הצער שנלווה לפעלנו. ולמעשה, ה' יתברך משלם אלפי מונים מעבר למעשינו.

יש מעביד שמשלם לפועל "לפי הספר", דהיינו, כמה שמגיע ע"פ "החווזה" "ההתקון". ויש מעביד, שמשלם בעין יפה ומרובה - וכך היא מידתו של הקב"ה - "ברוך משלם שכר טוב ליראיו".

המסר השני הוא: אמת, שכשיש לאדם הערכה מבחוץ דהיינו 'שהסביבה מפרגנת' לאדם, וקושרת לו 'כתרים'

נדבת הרב אלחנן טיברגר וב"ב שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונם בהולדת בנם דוד גרשון ב"ן נין למורנו הגר"י טשזנר שליט"א בשעת"מ. יה"ר שיזכו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים וירוהו ההורים והסבים רב נחת מכל יוצ"ח כ"י ויתברכו בכל מיילי דמיטב ברו"ג

נדבת הרב אחיה יום טוב וב"ב שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונם בהולדת בנם צבי ב"ן בשעת"מ. יה"ר שיזכו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים וירוהו רב נחת יהודית מכל יוצ"ח כ"י ויתברכו בכל מיילי דמיטב ברו"ג

נשיאת עין אל ה' יתברך "כְּעֵינֵי עֶבְדִים אֶל יְד אֲדוֹנֵיהֶם, כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יְד גְבֻרָתָהּ, כִּן עֵינֵינוּ אֶל ה' אֱלֹהֵינוּ" (תהילים קכ"ג ב') תחזק בודאי גם את כל מערך התפילה שלנו. **החזו"א** (ח"ג אגרת ה') כותב ש"נשיאת עין אל ה' יתברך - מחזרת תשועה על הדבר הנישא אליו ית' ". כלומר, די בשלב התחלתי של "שְׁאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם" (ישעיה מ' כ"ו) כדי לעורר ברכת שמים לעומתנו. והמקור לחזו"א נמצא בסוף תפילת "יעלה ויבוא": "ובדבר ישועה ורחמים, חוס וחננו - כי אליך עינינו". ד' יחוס ויחננו, אם נכוין עינינו אליו. ותיכף נזכה לעבים מלאי ברכה וישועה שישלחו אלינו.

"כִּן עֵינֵינוּ אֶל ה' אֱלֹהֵינוּ - עַד שִׁיחֲנוּ"

נדבת הרב **שמואל מורה** וב"ב שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונם באירוסין **בתם** תחי' עב"ג הבה"ח **מאיר סויסה** הי"ו בשעתו"מ. יה"ר שמשמחה זו יושפע שפע שמחות ויתברכו בכל מילי דמיטב ברו"ג. בורא עולם בקנין השלם זה הבנין שמחת האירוסין תתקיים א"ה ביום המשי' י' תמוז באולם שמחות קוימי ה'

נדבת הרב **שמואל ברוכי** וב"ב שליט"א חתן הרב **שמעון אליהו רגובי** שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונם בהולדת בנם **אהרן יהודה לייב** נ"י בשעתו"מ. יה"ר שיזכו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים וירווי ההורים והסבים רב נחת מכל יוצ'ח כ"י ויתברכו בכל מילי דמיטב ברו"ג

לע"נ ר' **אברהם ב"ר שולמה מזוז** ז"ל נלב"ע ז' תמוז ולע"נ מרת **נינה (שרה) בת כמשנה** ע"ה נלב"ע כ"ב סיון תשפ"ג הונצח ע"י חתנם הרב גדעון בר יוסף שליט"א

לע"נ מרת **סוליקא בת איזה** ע"ה נלב"ע ו' תמוז תצב"ה הונצח ע"י בנה הרב מסעוד ועקיב שליט"א

נכנסת עם הראש בקיר. וזה כאב, כאב מאד... לאחר שהארת את עיני, פניתי לקב"ה ונפתחו לי דרכים והשתדלויות שלפני כן לא עלו בליבי. בס"ד העניינים החלו לזוז ולהסדר. כל מי שנתן לי עצות כיצד לפנות למשפחתי, רק חיזק את מפי נפשי. את היחידה ששחררת אותי מקו המחשבה לכתובת האמיתית - בורא העולם. וברגע שפניתי אליו ושמתו מבטחי בו, ישועת ה' היתה כהרף עין...

ככל שנישא עינינו למרום נתרומם מחד גיסא, ונתרחק מ"אָרוֹר הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בְּאָדָם וְשֶׁם בְּשֶׁר זָרְעוּ" (ירמיה י"ז ה') לאיך גיסא. ואז תגדל שמחתנו ויגבר אושרנו, וכן נעשה ככל תחומי החיים, כמתואר בדוגמאות לעיל.

נדבת הרב **שמואל טיטלבוים** וב"ב שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונם בנישואי בנם הבה"ח **חיים ברוך** הי"ו עב"ג תחי' למשפ' **גולדמן** בשעתו"מ. יה"ר שיהא היווג עולה יפה ויזכו לבני חיי ומוזני להם ולכל משפחתם, ויתברכו בכל מילי דמיטב ברו"ג העליה לתורה השבת בביהמ"ד 'שערי תפילה'. החתונה תתקיים א"ה ביום המשי' י' תמוז באולמי 'נוף עליה' (החופה בשעה 19)

נדבת הרב **שמואל טיטלבוים** וב"ב שליט"א לרגל היכנס נכדם הבה"ח **כמו גד יהודה** נ"י בן לבנם הרב **יוסף שליט"א** בעול תורה ומצות. יה"ר שיעלה ויצליח בתורה ובמצות ויזכו לרוות ממנו ומכל יוצ'ח רב נחת מתוך בריות גופא ונהורא מעליא

הונצח לע"נ ר' **ישראל ב"ר פנחס הזה** זצ"ל נלב"ע ו' בתמוז תשע"ו ת.נ.צ.ב.ה. ולהצלחת התורם וב"ב

נתרם לע"נ **פרדי סולטנה** ז"ל נלב"ע ד' תמוז תצב"ה לע"נ **אסתר בת ליזט** ע"ה. לע"נ **סולטנה בת עלייה** ע"ה

טנא מלא ברכות
להני תרי צנתרי דרהבא העוסקים כאמונה במלאכת הקודש להרחבת גבולות הקדושה בעידונו ה"ה הרבנים החשובים **הרב משולם קסל שליט"א** והרב **ישראל מאיר שטרן שליט"א** על דאנתם הרכה ומסירותם הגדולה להרחבת גבולות העירוב בעידונו. יה"ר שייזכו לשפע סיעתא דשמיא בכל מעשה ידיהם ובכל אשר יפנו ישכילו ויצליחו, ויזכרו בכל הברכות האמורות בעוסקים בצרכי ציבור כאמונה, אכ"ר. מודים ומכרכים מקרב לב, תושבי רח' גבו"י, צח"ל, מ. שרת והסכיכה

טנא מלא ברכות
נשגר קמיה ידידנו היקר איש אשר רוח בו להגדיל תורה ולהאדירה העומד לימין המערכת כנפש חפצה ובפרט בעול שנטל ע"ע להביא את דברי רבותינו נבג"ם ולהבחיל"ח שליט"א לצמאי הדעת כמושב 'תפרח' מידי שבת המידין כסדרן **ה"ה הרב אברהם ישעיהו יונגרייס** וב"ב הי"ו לרגל הולדת **בתם תמר תחי' בשעתו"מ** נברכם שהגדל בתורה ירא'ש וכמדות טובות, ויזכו לרוות ממנה ומכל יוצ'ח נחת דקדושה מתוך מנוחת הדעת ושלוות הנפש אכ"ר

מזולא טבא וגדיא יאה
קמיה האי גברא רבה יקירא ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, נחשון להאדיד ולהפיץ את דברי רבותינו מורי דרכנו, ועומד לימיננו בכל עת. ידידנו היקר, ידיד ה' וידיד כל בית ישראל הרה"ג **רבי אהרן שוורץ שליט"א ומנב"ת תחי'** עם השמחה השרויה במעונם באירוסין **בתם הכלה תחי' עב"ג הבה"ח אלעזר גולדברג ידלר** נ"י בשעתו"מ, נברכם שיעלה הזיווג יפה יפה, לתפארת כרם בית ישראל וירוו נחת דקדושה מהם ומכל יוצ'ח, אכ"ר. שמחת האירוסין תתקיים א"ה ביום המשי' י' תמוז באולם שמחות 'משכן אסתר' רח' מיכל 10 (סנהדריה הקטנה) ירושלים

טנא מלא ברכות
לידידנו היקר איש רב פעלים לתורה ולתעודה מוקיר ורחים רבנן רודף צדקה וחסד העומד לימיננו בכל עת כלב רחב וכנפש חפצה **ה"ה הר"ר יחזקאל שרייבר שליט"א** וב"ב הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונם בנישואי **בתם הכלה תחי' עב"ג החתן הבה"ח יהונתן יקותיאל ג'קובס** נ"י מכחירי ישיבת 'שערי שמועות' בשעתו"מ, נברכם שיעלה הזיווג יפה יפה לפאר ולרוממם כרם בית ישראל וזכוי הרבים בהפצת התורה ועוד הרבה עניינים תעמוד להם לסייעתא דשמיא מרובה בכל העניינים, לרוות נחת דקדושה מכל יוצ'ח מתוך מנוחת הדעת ושלוות הנפש כל הימים, אכ"ר החתונה תתקיים א"ה ביום שני ז' תמוז באולמי 'ארמונות פרידמן' רח' היהלום 4 (א.ת. עד הלום) אשרוד

בליל שבת קודש בין קבלת שבת למעריב ישאו דברים הרבנים הנאונים
קודת ה' (א) - מודע מרא דאתרא שליט"א | אור אביעוד - הרב שלמה טייטל שליט"א רב כהמ"ד | אילת השדה - הרב מנחם נלדיבט שליט"א רב כהמ"ד | יוסף ויזקו וישיבין שליט"א רב כהמ"ד | תעבי הישבת (שומעם) - הרב שלמה נבאי שליט"א | תעבי ישיבת (פדיקט) - הרב נחיה מרציאנו שליט"א | קודת ה' (ס) - הרב חיים ברנס שליט"א | שוה"ה - הרב מרדכי פיש שליט"א | שערי תפילה - הרב אליעזר רובינשטיין שליט"א | תפארת תורה - הרב פין רובינשטיין שליט"א

הצטרף ללימוד הלכות קריאת התורה שיעור 'דף היומי בהלכה'
כפי מודע רג"י טשנר שליט"א
בימים א' - ה' 20:45 - 21:15 בבית הכנסת קודת ה' (עז'נספדי)

נדבת הרב **משה נויבירט** וב"ב שליט"א בהודאה להי"ת על העבר ובקשה על העתיד